

Εύχή Γ'

Ὁ λέγων αὐτήν τὴν Εὐχὴν κάθε ἐσπέρας, μετὰ κατανύξεως, ἐὰν ἐπέλθῃ ἐπ' αὐτὸν ἡ φοβερά ὥρα τοῦ θανάτου ἐν τῇ νυκτί ταύτῃ, λυτροῦται τῆς κολάσεως, ἐλέει Θεοῦ.

Εὐσπλαγχνε καὶ πολυέλεε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλούς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ, ἐλέησόν με πρὸ τῆς ἐμῆς τελευτῆς.

Οἶδα γὰρ ὅτι φρικτὸν καὶ φοβερὸν ἀναμένει με δικαστήριον ἐνώπιον πάσης τῆς κτίσεως, ὅτε καὶ τῶν ἐναγῶν καὶ παμβεβήλων μου πράξεων ἀπασῶν φανέρωσις γίνεται· ἀσύγγνωστα γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ ἀνάξια ὑπάρχουσι συγχωρήσεως, ὡς ὑπερβαίνοντα τῷ πλήθει ψάμμον θαλάσσιον.

Διὰ τοῦτο καὶ οὐ τολμῶ τὴν αἴτησιν τῆς ἀφέσεως τούτων ποιήσασθαι, Δέσποτα, ὅτι πλεῖον πάντων ἀνθρώπων εἰς Σέ ἐπλημμέλησα.

Ὅτι ὑπὲρ τὸν ἄσωτον ἀσώτως ἐβίωσα,
ὅτι ὑπὲρ τὸν μυρία τάλαντα χρεωφειλέτης Σου γέγονα,
ὅτι ὑπὲρ τὸν Τελώνην κακῶς ἐτελώνησα,

ὅτι ὑπὲρ τὸν Ληστήν ἑμαυτὸν ἐθανάτωσα,
ὅτι ὑπὲρ τὴν Πόρνην ἐγὼ ὁ φιλόπορνος ἔπραξα,
ὅτι ὑπὲρ τοὺς Νινευίτας ἀμετανόητα ἐπλημμέλησα,
ὅτι ὑπὲρ τὸν Μανασσῆν «ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν μου αἱ ἀνομίαι
μου καὶ ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ καὶ
ἐταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἕως τέλους»·
ὅτι τὸ Πνεῦμα Σου τὸ ἅγιον ἐλύπησα,
ὅτι τῶν ἐντολῶν Σου παρήκουσα,
ὅτι τὸν πλοῦτόν Σου διεσκόρπισα,
ὅτι τὴν χάριν Σου ἐβεβήλωσα,
ὅτι τὸν ἀρραβῶνα, ὃν μοι δέδωκας, ἐν ἀνομίαις ἀνήλωσα,
ὅτι τὸ τίμιον κατ' εἰκόνα Σου, τὴν ψυχὴν μου, ἐμόλυνα,
ὅτι τὸν χρόνον, ὃν μοι δέδωκας εἰς μετάνοιαν, μετὰ τῶν
ἐχθρῶν Σου ἐβίωσα,
ὅτι οὐδεμίαν ἐντολήν Σου ἐφύλαξα,
ὅτι τὸν χιτῶνά μου κατερρύπωσα, ὃν με ἐνέδυσας,
ὅτι τοῦ ὀρθοῦ λόγου τὴν λαμπάδα ἀπέσβεσα,
ὅτι τὸ πρόσωπόν μου, ὃ ἐφαίδρυνας, ἐν ἀμαρτίαις ἠχρείωσα,
ὅτι τοὺς ὀφθαλμούς μου, οὓς ἐφώτισας, ἐκουσίως ἐτύφλωσα,
ὅτι τὰ χεῖλη μου, ἅπερ πολλάκις τοῖς θείοις Σου μυστηρίοις
ἠγίασας, αἰσχύναις ἐμόλυνα.

Καὶ οἶδα ὅτι πάντως τῷ φοβερῷ Σου βήματι παραστήσομαι ὡς
κατάδικος ὁ παμμίαρος.

Οἶδα ὅτι πάντα τότε τὰ πεπραγμένα μοι ἐλεγχθήσονται καὶ οὐκ
ἀποκρυβήσεται οὐδὲν παρὰ Σοί.

Ἀλλὰ δέομαί Σου, εὐσυμπάθητε, πολυέλεε, φιλανθρωπότατε
Κύριε,

«μὴ τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξης με, οὐ λέγω, μὴ παιδεύσης με,
ἀδύνατον γὰρ τοῦτο ἀπὸ τῶν ἔργων μου, ἀλλὰ μὴ τῷ θυμῷ Σου
ἐλέγξης με».

Κερδήσω τοῦτο παρὰ Σοί, ἐὰν μὴ τῷ θυμῷ Σου καὶ τῇ ὀργῇ Σου
παιδεύσης με, μηδὲ φανερώσης αὐτὰ Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων
ἐνώπιον εἰς αἰσχύνην μου καὶ ὄνειδος.

«Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξης με»· εἰ φθαρτοῦ βασιλέως
θυμὸν οὐδεὶς ἐνεγκεῖν δύναται, πόσω μάλλον Σοῦ τοῦ Κυρίου
τὸν θυμὸν ὁ ἄθλιος ὑποστήσομαι;

«Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξης με μηδὲ τῇ ὀργῇ Σου παιδεύσης

με».

Οἶδα Ληστήν αἰτήσαντα καὶ παρευθὺς συγχώρησιν ἐκ Σοῦ κομισάμενον.

Οἶδα Πόρνην ὀλοψύχως προσελθοῦσαν καὶ συγχωρηθεῖσαν.

Οἶδα Τελώνην ἐκ βάθους στενάξαντα καὶ δικαιωθέντα.

Ἐγὼ δὲ ὁ πανάθλιος πάντας ὑπερβαίνων ταῖς ἁμαρτίαις, τῇ μετανοίᾳ τούτους οὐ θέλω μιμήσασθαι, οὐδὲ γὰρ ἔχω δάκρυον ἐκτενές.

Οὐκ ἔχω ἐξομολόγησιν καθαρὰν καὶ ἀληθινὴν,

οὐκ ἔχω στεναγμὸν ἐκ βάθους καρδίας,

οὐκ ἔχω καθαρὰν τὴν ψυχὴν,

οὐκ ἔχω ἀγάπην κατὰ Θεόν,

οὐκ ἔχω πτωχεῖαν πνευματικὴν,

οὐκ ἔχω προσευχὴν διηνεκῆ,

οὐκ ἔχω σωφροσύνην ἐν τῇ σαρκί,

οὐκ ἔχω καθαρότητα λογισμῶν,

οὐκ ἔχω προαίρεσιν θεοτερπῆ.

Ποίῳ οὖν προσώπῳ ἢ ἐν ποίᾳ παρρησίᾳ ζητήσω συγχώρησιν;

«Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξης με».

Πολλάκις, Δέσποτα, μετανοεῖν συνεταξάμην.

Πολλάκις ἐν Ἐκκλησίᾳ κατανουγεῖς προσπίπτω Σοι, ἐξερχόμενος δὲ ταῖς ἁμαρτίαις εὐθύς περιπίπτω.

Ποσάκις με ἠλέησας, ἐγὼ δὲ Σε παρώργισα!

Ποσάκις ἐμακροθύμησας, ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπέστρεψα!

Ποσάκις με ἀνέστησας, ἐγὼ δὲ πάλιν ὀλισθήσας κατέπεσον!

Ποσάκις μου εἰσήκουσας, ἐγὼ δὲ Σου παρήκουσα!

Ποσάκις με ἐπόθησας, ἐγὼ δὲ οὐδαμοῦ Σοι ἐδούλευσα!

Ποσάκις μέ ἐτίμησας, ἐγὼ δὲ οὐκ ηὐχαρίστησα!

Ποσάκις ἁμαρτήσαντα, ὡς ἀγαθὸς Πατὴρ παρεκάλεσας καὶ ὡς υἱὸν κατεφίλησας καὶ τὰς ἀγκάλας ὑφαπλώσας μοι ἐβόησας.

ἔγειρε, μὴ φοβοῦ, στήθι.

πάλιν δεύρο,

οὐκ ὄνειδίζω σε,

**οὐ βδελύσσομαι,
οὐκ ἀπορρίπτω,
οὐδὲ σκληρύνω τὸ ἐμὸν πλάσμα,
τὸ ἐμὸν τέκνον,
τὴν ἐμὴν εἰκόνα,
ὃν οἰκείαις χερσὶ διέπλασα ἄνθρωπον καὶ ἐφόρεσα,
ὑπὲρ οὗ τὸ αἷμα ἐξέχεα,
οὐκ ἀποστρέφομαι πρὸς με ἐρχόμενον τὸ λογικόν μου
πρόβατον, τὸ ἀπολωλός,
οὐ δύναμαι μὴ ἀποδοῦναι τὴν προτέραν εὐγένειαν,
οὐ δύναμαι μὴ συναριθμῆσαι τοῖς ἐνενήκοντα ἑννέα
προβάτοις.**

**διὰ γὰρ τοῦτο καὶ μόνον ἐπὶ τῆς γῆς κατελήλυθα καὶ τὸν
λύχνον ἀνήψα,
τὴν σάρκα μου τὴν οἰκείαν καὶ τὴν οἰκίαν ἐσάρωσα καὶ
τὰς φίλας Δυνάμεις τὰς οὐρανίους συνεκαλεσάμην
ἐπευφρανθῆναι τῇ τούτου εὐρέσει.**

Πάντα οὖν τὰ τοιαῦτα ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος ἐχαρίσω
μοι, Δέσποτα,
ἐγὼ δὲ πάντων καταφρονήσας ὁ ἄθλιος, εἰς ἀλλοτρίαν καὶ
μακρὰν χώραν τῆς ἀπωλείας ἀπέδρασα.
Ἄλλ' αὐτὸς με, πανάγαθε, πάλιν ἐπανάγαγε καὶ μὴ ὀργισθῆς μοι
τῷ τάλανι,
Κύριε, μηδὲ τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξης με, εὐσπλαγχνε, ἀλλὰ
μακροθύμησον καὶ ἔτι ἐπ' ἐμοὶ.
Μὴ σπεύσης ἐκκόψαι με ὡς τὴν συκῆν τὴν ἄκαρπον, μηδὲ
κελεύσης ἄωρον ἐκ τοῦ βίου θερίσαι με,
ἀλλὰ δός μοι ζωῆς προθεσμίαν καὶ ὁδήγησόν με εἰς μετάνοιαν,
Κύριε,
καὶ «μὴ τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξης με, Δέσποτα, μηδὲ τῇ ὀργῇ Σου
παιδεύσης με».

**«Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενὴς εἰμι τῇ ψυχῇ»,
ἀσθενὴς εἰμι τῷ λογισμῷ,
ἀσθενὴς τῇ γνώμῃ,
ἀσθενὴς τῇ προαιρέσει.**

**Ἐξέλιπε γὰρ μου ἡ ἰσχύς, ἐξέλιπέ μου ὁ χρόνος,
ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι ἡμέραι μου πᾶσαι καὶ τὸ τέλος
ἐφέστηκεν.**

**Ἄλλ' ἄνοιξον, ἄνοιξον, ἄνοιξόν μοι, Κύριε, ἀναξίως
κρούοντι καὶ μὴ ἀποκλείσης μοι τὴν θύραν τῆς
εὐσπλαγχνίας Σου.**

Ἐάν γὰρ Σὺ κλείσης, τίς μοι ἀνοίξει;

Ἐάν Σὺ μὴ με ἐλεήσης, τίς μοι βοηθήσει;

**Οὐδεὶς ἄλλος, οὐδεὶς, εἰ μὴ Σὺ ὁ φύσει ἐλεήμων καὶ
εὐσπλαγχνος.**

«Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενῆς εἶμι»·

**Ἐξενεύρισε γὰρ με ὁ ἐχθρὸς καὶ ἀσθενῆ καὶ
συντετριμμένον ἐποίησεν,**

**ὁ ἀσθενῆς δὲ καὶ συντετριμμένος οὐ δύναται ἀναστῆσαι
ἑαυτόν,**

οὐ δύναται ἰάσασθαι ἑαυτόν,

ὁ συντετριμμένος οὐ δύναται βοηθήσαι ἑαυτῷ,

λοιπὸν ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενῆς εἶμι...

**«Ἰασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου καὶ ἡ ψυχὴ μου
ἐταράχθη σφόδρα»·**

**Σωματικὸς καὶ ψυχικὸς με κατέλαβε τάραχος, Δέσποτα,
ὅτι σαρκικοῖς περιέπεσα πάθεσιν,
ὅτι καὶ τὴν σάρκα καὶ τὴν ψυχὴν τοῖς δαίμοσιν ἐποίησα
παίγνιον.**

**Ἰασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου τὰ συνδεσμοῦντα
τὸν ἔσω ἄνθρωπον.**

**Ποῖα ταῦτα; Ἡ πίστις, ἡ φρόνησις, ἡ ἐλπίς, ἡ δικαιοσύνη, ἡ
ἐγκράτεια, ἡ εὐσέβεια, ἡ πραότης, ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ
ἐλεημοσύνη.**

Ταῦτα τὰ ὀστέα συνετρίβησαν, Δέσποτα,

**«ἀλλ' ἰασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου καὶ ἡ ψυχὴ μου
ἐταράχθη σφόδρα»·**

**Ὅρῳ γὰρ λοιπὸν τὴν ὥραν τῆς ζωῆς μου προφθάσασαν, καὶ ἡ
ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα.**

**Ὅρῳ τὴν πρὸς τὰ ἐκεῖσε χαλεπὴν ὁδὸν καὶ μακράν, κάμῃ πρὸς
τὰ ἐκεῖσε ἑμαυτόν ἐτοίμως μὴ ἔχοντα, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη**

σφόδρα.

Ὅρῶ τὸν δανειστήν ἀπαιτοῦντά με καὶ μὴ ἀποδοῦναι ἰσχύοντα, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα.

Ὅρῶ τὸν λογοθέτην μου τὸ χειρόγραφον ἐπισείοντα καὶ τοὺς δημίους βρύχοντας κατ' ἐμοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα.

Ὅρῶ πολλοὺς κατηγοροῦντάς με καὶ οὐδὲνα συνήγορον, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα.

Ὅλος δι' ὄλου ταραχῆς καὶ σκοτοδίνης πεπλήρωμαι καὶ ἀγωνιῶ καὶ τρέμω καὶ φρίττω καὶ τὰ σπλάγχνα σπαράττομαι καὶ τί πράξω οὐκ ἐπίσταμαι ἢ ποίῳ προσώπῳ τὸν Κριτὴν μου θεάσωμαι!

Ἰλιγγιῶ, ταραττομαι, συνέχομαι καὶ ἀμηχανῶ, καὶ λοιπὸν ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα.

«Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα».

Ὁ πονηρὸς διενοχλεῖν οὐ παύεται, οἱ ἐχθροὶ μου τοῦ πολεμεῖν οὐκ ἀφίστανται, ὁ ἐμφύλιος τῆς σαρκὸς πόλεμος καταφλέγει με πάντοτε, οἱ πονηροὶ λογισμοὶ οὐδαμῶς ἡσυχάζουσι.

«Καὶ Σὺ Κύριε, ἕως πότε;». Ἴδου ὁρᾶς, Κύριε, πάντα τὰ κατ' ἐμέ, ὅτι ἄπορα καὶ ἐλεεινὰ.

Ἴδου βλέπεις τὴν κατ' ἐμοῦ ἔνστασιν καὶ τὸν πόλεμον τοῦ σώματος καὶ τὴν κάμινον τῶν παθῶν καὶ τὴν ἀτονίαν τῆς ψυχικῆς μου δυνάμεως.

Λοιπὸν, Κύριε, ἕως πότε οὐ συμπαθεῖς;

Ἔως πότε οὐκ ἐκδικεῖς; Ἔως πότε οὐ σπεύδεις; Ἔως πότε οὐ βλέπεις; Ἔως πότε παρορᾶς;

Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει Σου σῶσόν με.

Μὴ παρίδης με, Κύριε, τὸν ἀνάξιον, ἕνεκεν τοῦ ἐλέους Σου.

Ἡ γὰρ Σὴ παρόρασις ἐμὴ κατάπτωσις γίνεται, Δέσποτα.

«Δι' ὅ ἐπίστρεψον, Κύριε, ρῦσαι τὴν ψυχὴν μου καὶ σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους Σου».

Ὡς συμπαθῆς ἐλέησον, ὡς ἐλεήμων συμπάθησον, ὡς φιλόανθρωπος σῶσόν με, ἕνεκεν τοῦ ἐλέους Σου καὶ οὐχ ἕνεκεν τῶν ἔργων μου, πονηρὰ γὰρ εἰσιν.

Οὐχ ἕνεκεν τῶν πόνων μου, ἀσθενῆς γὰρ εἰμι.

Οὐχ ἕνεκεν τῶν λογισμῶν ἢ τῶν λόγων μου, ρυπαροὶ γὰρ εἰσι

καὶ ἀκάθαρτοι, ἀλλ' ἔνεκεν τοῦ ἐλέους Σου, πολυέλεε Κύριε, σῶσόν με.

Εἰ δὲ δικάσασθαι πρὸς με βούλει, Δέσποτα, ἐγὼ πρῶτος ἐκφέρω κατ' ἐμαυτοῦ τὴν ψῆφον.

Ἐγὼ καταδιαμαρτύρομαι ὅτι ἄξιος θανάτου εἰμί. Λοιπὸν σῶσόν με ἔνεκεν τοῦ ἐλέους Σου, εἰς τὴν φιλανθρωπίαν Σου καταφεύγω, Πανάγαθε. Οὐκ ἔχω τί σοι προσαγαγεῖν ἄξιον, ἐλεημοσύνην ζητῶ, μὴ ἀπαιτήσης με τὴν ταύτης τιμὴν.

«Μνήσθητι τῶν λόγων Σου, Κύριε, ὅτι ἐπιμελῶς ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ». Καὶ «ἄνθρωπος ματαιότητι ὠμοιώθη καὶ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σκιά παράγουσι». Καὶ «οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου». Καὶ ὅτι «ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου». Ἐάν γὰρ ἀνομίας παρατηρήσης ἡμῶν, οὐδεὶς ὑποστήσεται, Κύριε, δι' ὃ σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλόν σου ἔνεκεν τοῦ ἐλέους Σου καὶ οὐκ ἔνεκεν τῶν ἔργων μου.

Ἐάν γὰρ τὸν ἄξιον ἐλεήσης, οὐδὲν θαυμαστόν. Ἐάν τὸν δίκαιον σώσης, οὐδὲν ξένον. «Σῶσόν με ἔνεκεν τοῦ ἐλέους Σου», ἐπ' ἐμοὶ τὸ ἔλεός σου θαυμάστωσον, Κύριε, εἰς ἐμὲ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου ἐμφάνισον, Δέσποτα, εἰς ἐμὲ τὴν φιλανθρωπίαν σου μέγαλυνον, Ἄγιε.

Δεῖξον ἐπ' ἐμοί, Κύριε, τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου, ὅτι τοὺς μὲν δικαίους σῶζεις καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεεῖς. Μὴ νικήσῃ ἡ ἐμὴ κακία τὴν Σὴν ἀγαθότητα, Κύριε, μηδὲ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου.

Ἐάν γὰρ θελήσῃς μετ' ἐμοῦ δικάσασθαι, φραγήσεταιί μου τὸ στόμα, μὴ ἔχον τι φθέγγασθαι ἢ τι ἀπολογήσασθαι.

Δι' ὃ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, μηδὲ ἐπισταθμῆσῃς τὰς ἐμὰς ἁμαρτίας τῇ Σὴ ἀπειλῇ. «Ἄλλ' ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον». Καὶ «σῶσόν με ἔνεκεν τοῦ ἐλέους Σου, Κύριε, καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξῃ με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου». Καταδιωξάτω με τὸ ἔλεός σου, Κύριε, τὸν κακῶς ἀπὸ σοῦ φεύγοντα, τὸν αἰεὶ ἀπὸ σοῦ δραπετεύοντα καὶ πρὸς τὴν ἁμαρτία αἰεὶ κακῶς ἀποτρέχοντα.

Τοῦτο μόνον ἐπικαλοῦμαι καὶ ἱκετεύω καὶ δέομαι, «σῶσόν με ἔνεκεν τοῦ ἐλέους Σου».

Σώσόν με πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν εἰς τὰ ἐκεῖσε δικαστήρια, ἢ μᾶλλον τάληθές εἰπεῖν, εἰς τὰ ἐκεῖσε κολαστήρια, ἔνθα οὐκ ἔστι μετάνοια οὔτε ἐξομολόγησις. «Ἐν γὰρ τῷ ἄδη φησί, τίς ἐξομολογήσεταιί Σοι;

Δι' ὃ σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους Σου, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων Σου», οὐδὲ ἐν τῷ ἄδη ὁ ἐξομολογούμενος. Ἐκεῖ γὰρ οὐκ ἔστι μετάνοια, οὐκ ἔστιν ἄφεσις τοῖς ᾧδε μὴ μετανοοῦσι μηδὲ ἐξομολογουμένοις.

«Δι' ὃ σῶσόν με μετανοοῦντά Σοι καὶ ἐξομολογούμενον τὸν ἀνάξιον δοῦλόν Σου, ἕνεκεν τοῦ ἐλέους Σου, Κύριε, καὶ οὐχ ἕνεκεν τῶν ἔργων μου».

Σὺ γὰρ εἶπας, Κύριε, «ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν» καὶ «ὅσα ἂν αἰτήσητε πιστεύοντες, λήψεσθε». Δι' ὃ σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους Σου, φιλάνθρωπε Δέσποτα, ἵνα καὶ ἐπ' ἐμοὶ δοξασθῇ τὸ πανάγιον καὶ ὑπερδοξασμένον ὄνομά Σου, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ γεγονώς, ὡς ἂν κάγω μετὰ πάντων τῶν ἁγίων συναριθμηθεὶς δοξάζω Σε τὸν ὑπεράγαθον καὶ φιλάνθρωπον Θεόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ Γ' (τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἄλλοι λέγουν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου)